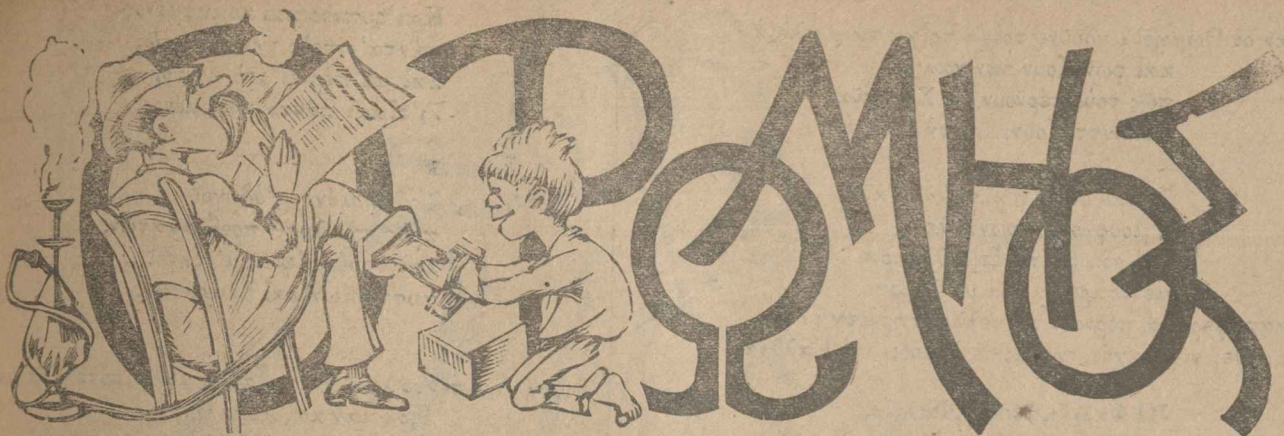

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στην κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἑξή
κι' ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Ὁκτωβρίου τοῦ μηνὸς εἰκοστή κι' ὀγδόη,
ἦλθανε κι' οἱ Βασιλεῖς ἀπὸ τὸ Τατόι.

Ἐξήντα τέσσερα σὺν ἐνιακόσα,
γὰ τρίτα κόμματα λέγονται τόσα.

Τοῦ Ρωμοῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατὰμεστον ὦδῶν
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κεῖται, τώρα τὴν ὁδόν,
ποῦναι δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμός,
'στὴν οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσερ' ἀριθμός.

**Ὁ Φαλξέρ, σπουδαῖος Γάλλος,
κι' ὁ ξυλένχος παπαγάλος.**

Χαίρετε, γενναῖοι Γάλλοι,
πρῶτοι φίλοι μας τρανοί...
ἡ πιτρίς μας ἡ μεγάλη
πάλη σὰς εὐγνωμονεῖ.

Γερά σας, εὐγενεῖς Φραντζέζοι,
'στὸν Φαλξέρ βαρὺ βιολιά...
μὴ μερσι γιὰ τὸ τραπέζι,
ποῦ κινεῖς τοῦ Βασιλεῖα.

Μὴ μερσι γιὰ τὰς θερμάς
ὑπὲρ τῶν Ρωμῶν προπόμεναις,
καὶ τὰς εὐγενεῖς ὁρμάς
τῆς ἀγάπης σας τῆς τόσῃς.

Μὲς 'στὴ λύπη, ποῦ πιέζει
τὴν ψυχὴ μας, τὸ κεφάλι,
ἦταν τοῦτο τὸ τραπέζι
μὴ παρηγοριὰ μεγάλη.

Καὶ 'στὰ πλήθη τῶν προσφύγων
ἦτον εἶδος τι βαλσάμου,
κι' ἐγὼ ψάλλω πόνους πνίγων
τοὺς Φραντζέζους τὰ χρυσᾶ μου.

Καὶ φωνάζω πρὸς πολίτας
κι' ἀτυχεῖς Ἀγχιαλείτας:
τί θὰ κάνουμε κι' ἐμεῖς, ἂν δὲν ἦταν κι' ἡ Γαλλία
μὲ τὴν τόση της φιλία;

Ποῦς 'μποροῦσε νὰ μᾶς δῇ καὶ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ,
ἂν δὲν ἦταν τὸ Παρίσι;
Μόνο τοῦτο τὸ Παρί
πάντα μᾶς παρηγορεῖ,
καὶ τοὺς πόνους βαλσαμώνει
κι' ὅλους μᾶς ἐνδυναμώνει.

Ὅταν οἱ Ρωμοὶ κτυποῦν
τὸ ξερὸ τῶν τῶ κεφάλι,
καὶ δὲν ξέρουσι ποῦ νὰ ποῦν
τὸ μεγάλο τῶν τῶ χάλι,
ποιοὶ τοὺς συμπαθοῦν;... οἱ Γάλλοι.

Κι' ὅταν καλοκαῖρι φθάνῃ,
μὲς 'στῆς ζέστης τὸν ἀγῶνα
τὰ λουτρὰ τῆς ποῦ θὰ κάνῃ
τῶν Ἑλλήνων ἡ Κορῶνα;
'Στὴ Γαλλία τὴν φιλότιμη,
ποῦ τὴν ἔχομε προστάτη.

Καὶ σὲ ποῖο ξενοδοχεῖο κατοικεῖ Γαλλοφιλῆς;
'στὸ Μπριστόλ τῶν Παρισίων, ὅπου πᾶν οἱ Βασιλεῖς.
Καὶ σὲ ποῖο πηγαίνει δάσος τὸν ἀέρα τῆς νὰ πάρῃ;
μὲς 'στὸ δάσος τῆς Βουλώνης, ποῦ χεῖ μὴ περισσὶα χάρι.

Καὶ σὲ ποῖον καταστημάτων τῆς βιτρίνας σταματᾷ
καὶ τὰ πλούτη τῶν κυττᾷ;
'Στῆς Παρισινῆς καὶ μόνο,
ποῦναι νέαις κάθε χρόνο.

Καὶ καθένας ἀπὸ μᾶς,
κἂν ἀριστοκράτης πρῶτης,
κἂν μπακάλης ἡ ψωμάς,
κἂν οἰκτρὸς χασίσοπότης,
τί γυρεύει νὰ γνωρίσῃ
πρῶτα πρῶτα;... τὸ Παρίσι.

Ποῦ καθένας συμπολίτης
ἐκ τοσούτων χρηστατάτων,
ποῦ καθένας λωποδύτης
ἡ Ταμίας ἐλλειμμάτων
θέλει νὰ παραθερίσῃ;
'στὸ Παρίσι, 'στὸ Παρίσι.

Ποῖος σῶας ἔχων φρένας
δὲν ποθεῖ Γαλλοφιλεῖς
τῶν Ρωμῶν τὰς κεφαλὰς;

Μὴ δὲν θέλει καὶ καθένας
τῆς Ἑλλάδος Νικολῆς
νὰ καλῆται Νικολᾶς;

Όταν οι Ρωμηοί μαδούνε τρίχα τρίχα τὰ μαλλιά
καὶ φωνάζουν σὰν γαλιά
πῶς τοὺς πέρνουν τὰ Σχολεῖα,
ποῦ κυττάζουν;... στὴ Γαλλία.

Όταν σκούζει κλοῦ κλοῦ κλοῦ
ἡ μουφλούζα φωνακλοῦ,
καὶ σὰν βλέπει ξεμαλλιάρα
μὲ τσαρούχι καὶ μὲ λιάρα
τὸν κατήφορο νὰ πέρνουν τὰ πολλὰ τῆς μεγκλεῖα,
ποῖα μένει σύμμαχος τῆς εἰς τὸ τέλος;... ἡ Γαλλία.

Ὡ Φαλιέρ, Φαλιέρ, Φαλιέρ,
ποῦ θὰ στείλῃς στὴν Ἀθήνα
Πρέσβυ τὸν Λαμπουλιέρ,
συμπαθείας δὲς ἀκτῖνα
στοὺς Ρωμηοὺς τοὺς συμπαθεῖς,
Γαλλοφίλους ἀληθεῖς.

Κύτταξε κι' ἐμὲ τὸν γκαὶ
καὶ τὸν κάθε ντιστεγκέ
τῆς Ἑλλάδος τσαρουχᾶ
πῶς γὰρ Γάλλους ξεψυχᾶ.

Συμπαθήσετέ μας πάλι
σὰν καὶ πρῶτα, φίλοι Γάλλοι.
Ἡ Γαλλία σου, Φαλιέρ,
ὅς μᾶς λυπηθῇ κι' ἐκεῖνη..
ὁ Ρωμηὸς ὁ Φαουλιέρ
στὴν ὑγεία σου προπίνει.

Ἐξή σήμερα Δυνάμεις εἶναι στὴν ὑφήλιο
κι' ὅλοις ἔχουνε λατρεῖα στὸ χαρτοβασίλειο.
Πρῶτο νόμμο Γαλλία,
καὶ κατόπιν Ἰταλία,
καὶ κατόπιν Ἑγγλιτέρια,
Γερμανία, Συμπαθέρια,
καὶ κατόπιν Ἀουστρία,
καὶ στὸ τέλος ἡ Μωρία.

Χαίρει πάντα τὴν ἀγάπην καὶ τῶν ἑξή τὴν ἰδίαν,
κι' ὅπως ἔχουν οἱ πλανῆται δορυφόρων συνοδείαν,
ἔτσι πάντοτε κι' αὐτό,
ποῦναι τόσο λατρευτό,
ἀπὸ μίαν ἐκ τῶν ἑξή διαρκῶς δορυφορεῖται
καὶ μὲ λόγους καὶ τραπέζια μὴ χαρὰ παρηγορεῖται.

Ὅπου δῆς τῆς Ρωμηοσύνης τὴν χρυσὴν φωτοβολίαν
ἀπ' ὀπίσω θὰ κιαλάρῃς δορυφόρον τὴν Γαλλίαν,
κι' ὅπου δῆς δὲν κυπαρίσσια
καὶ στὴ μέση τρεῖς ἱταῖς,
ἐκεῖ κλαῖνε τὰ Παρίσια
τῶν Ρωμηῶν τῆς καταντῆας.

Ἐξή σήμερα Δυνάμεις εἶναι στὴν ὑφήλιο,
κι' ἀπ' τῆς ἑξῆς πέρνει πέντε τὸ χαρτοβασίλειο,
ὅταν δὲ τὴν συνδρομὴν τῶν ταπεινῶς ἐπικαλεῖται
μὲ τὰ δάκτυλά τῶν ὅλα μὴ πεντάλφ' ἀποτελεῖται.

Τὴν πεντάλφα τῆς ἀγάπης, τὴν πεντάλφα τῆς φιλίας,
κἂν προέρχεται ἐκ Γαλλίας,
κἂν προέρχεται ἐκ τῶν ἄλλων τῆς Ἑλλάδος κηδεμόνων,
πάντα μὲ τὴν ἀντικρύζω,
καὶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
συγκινοῦμαι καὶ δακρύζω.

Καί' ξυπνὸς καὶ κοιμισμένος
πάντα μὲ πρὸς τὴν συναντῶ,
καὶ μὲ πέρνει στὸ κοντό,
κι' εἶμαι πάντα κορωμένος.

Τούτη μόνη μ' ὀδηγεῖ
πρὸς τὴν λύσιν προβλημάτων,
καὶ τοὺς γρίφους μ' ἐξηγεῖ
μυστηρίων καὶ θαυμάτων.

Τούτη τὴν πεντάλφα βλέπω πότε μόνην, πότε μ' ἄλλην
ἐξαισίαν καὶ μεγάλην,
ποῦ προέρχεται ἐκ τῶν τάφων ἰδικῶν μᾶς προπατόρων,
κι' ὅλοι τὴν θαρροῦν ὡς δῶρον
κι' ὡς εὐγνωμοσύνης φόρον.

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων σεβασμίων πεντάλφων
ὁ Ρωμηὸς ῥωτᾷ παντοῖα
γὰρ τὸ μέλλον του μαντεύει
σὰν κι' ἐκεῖνο τῶν Δελφῶν.

Μεταξὺ τῶν δύο στέκει καὶ μεσουρανεῖ λαμπρὸς,
κι' ὅπως φέρει δύο πῆρες
γνώσεως, σπουδῆς καὶ πείρας,
βλέπει καὶ πεντάλφας δύο, μία πῖσω, μία μὲν.

Μεταξὺ τῶν δύο στέκει καὶ φαντάζεται στρατοῦς
πολεμάρχων νικηφόρων,
καὶ παλῶν Ἀυτοκρατόρων
δικεφάλους ἀετούς.

Ἐν μέσῳ τούτων ὁ Ρωμηὸς κλέβει γεμάτος νοῦ
μὲ ρήτορας φωστῆρας
συμπαθειῶν σπινθῆρας
ὅπως ὁ πάλαι Προμηθεὺς τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ.

Μέσῳ τῶν δύο πεντάλφων
χρυσοῦν αἰῶνα καρτερεῖ,
κι' ἐλπίζει πάντα καὶ θαρρεῖ
νὰ θαύσῃ κρίκους ἀδελφῶν.

Μέσῳ τούτων ἀπὸ θήκαις
βγάζει σκουριασμέναις πάλαις,
κάνει Δόξαις, κάνει Νίκαις,
κάνει Θύελλαις μεγάλαις,
Ναυκρατούσαις,
Κυματούσαις,
Ἑμετούσαις,
Ξερατούσαις,
καὶ κορώνει
καὶ φτερώνει
τῆς πατούσαις.

Ἐρί πάλι...
γεῖά σας, Γάλλοι.
Ὅλα βόρτα,
μπούμ πιστόλ...
βουλεβόρτα,
βιβ Μπριστόλ.

Ἐρί πάλι,
γεῖά σας, Γάλλοι.
Μποῦμ φουρνέλα...

Τσέλιγκας ἐξ ὀνόματος
τοῦ νέου τρίτου κόμματος.

Ὦ! μεθύσι!...
εἶναι τρέλλα
τὸ Παρίσι.

Ἐξω τὴν σαμπάνια χύνω,
βάλετε φωτῆς στὰ τόπια...
γὰρ τῆς δὲ πεντάλφας πίνω,
γὰρ τὴν ξένη καὶ τὴν ντόπια.

Κι' ἂν σὲ φλόγει Ἀγγιᾶλων
δὲν ἠκούσθῃ μὴ τρανῇ
καὶ παρήγορη φωνῇ
καὶ τῶν φίλων μᾶς τῶν Γάλλων,
δὲν μᾶς μέλει, δὲν πειράζει,
δὲν θὰ βάλωμε μαράζι.

Καὶ κανένας συμπολίτης δὲν ἐθύμωσε γι' αὐτό
καὶ δὲν ἔδωσε λεφτό,
καὶ δὲν εἶπε Γαλλιστί:
σχαρηνὴ καὶ σαπριστί.

Κι' ἂν δὲν ἔνοιξάν καθόλου στὰς παρούσας συμφορὰς,
τὰς τούτων ἀτυχεῖας,
Γάλλων χεῖλη,
πάντα στόλοι,
πάντα φίλοι
τῶν Ρωμηῶν αὐτοὶ θὰ μείνουν
καὶ γὰρ τούτους θὰ προπίνουν.

Καὶ σὺ, Φαλιέρ, παρὰ καλὴν προστάτην ν' ἀπομείνῃς
τῆς δόξης Ρωμηοσύνης.
Κι' ἂν ἄλλο τι νὰ κάνετε γιὰ μᾶς δὲν εἴμπαρετε
τούλάχιστον μὲ γεύματα νὰ μᾶς παρηγορεῖτε.

Καὶ σὺ μὴ μᾶς ξεχάσετε,
καὶ μὲ τὸ νὰ μᾶς κάνετε
προπόσεις τερνευταῖς,
κι' ἐγὼ θαρρῶ μ' αὐταῖς
πῶς τίποτα δὲν χάνετε.

Ὡ Γάλλοι μας, σᾶς ἀγαπῶ...
σεῖς τῶν πληγῶν μας οἱ γιγαντοί...
τὴν Μαρσεγιέζ, παιδιὰ, θὰ πῶ...
ἀλλὸν δὲ ἀνδρὸν ντὲ λὰ πατρί.

Μαρσόν, μαρσόν... Ἐλλάς σοβέ...
λὰ Βικτοάρ
ἐ λὰ Γκλοάρ
ἐ Ναυκρατοὺς ἐτ ἀρριβέ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.— Τὸ τρίτο κόμμα τῶδες,
ποῦναι μυστηριῶδες;
Θρέμμα τῆς πρωτευούσης
μὲ τὸ θολὸ τὸ μάτι,
δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσης
γι' αὐτὸ τὸ κόμμα κᾶτι;

Φ.— Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ζόφους
ψιθύρους ὑποκόφους
ἀκούω γιὰ τὸ τρίτο.

Κι' εἰς ὅλους τοὺς πολίτας
καὶ τοὺς Ἀγχιχλείτας
ἀνάστασι κηρύττω.

Βρὲ Περικλῆ κυνῶπα,
βουβάσου καὶ σιώπα,
κι' ἂν ἔχῃς ἐξυπνάδα καὶ νοῦ πολιτικὸ
βάστα το μυστικόν.

Ἄλλαις κουβένταις κάνε, ξυλένι με κολλήγα,
μόνο γιὰ τοῦτο σίγα.
Πρὶν ν' ἄλθουν οἱ πατέρες οἱ τοῦ Βουλευτηρίου
μὲ σωτηρίας ἔπη,
μεγάλου μυστηρίου
θὰ τὸ καλύπτῃ σκέπη.

Κανεὶς ἄς μὴν εἰπῇ
τί τάχα μελετᾷ...
γιὰ τοῦτο σιωπῇ,
τὰ λόγια περιττά.

Κι' ὅποταν σ' ἐρωτήσῃ κανέννας χασομέρης
γι' αὐτὸ τὸ τρίτο κόμμα,
τὸ δάκτυλό σ' τὸ στόμα,
καὶ κάνε πῶς δὲν ξέρεις.

Ἡ πατρίς, ὅπου σωτήρας διαρκῶς ἐγκυμονεῖ,
τώρα τὸ κοιλοπονεῖ,
κι' ἂν κανέννας λέξι βγάλλῃ
πιθανὸν καὶ ν' ἀποβάλλῃ,
Περικλέτο, πρὶν τῆς ὥρας
ἢ γαστήρ τῆς λιμαδόρας.

Καὶ γιὰ τοῦτο, κοκομοίρη,
σιωπὴν μεγάλην τήρει,
καὶ μαζὶ μ' ἐμένα τώρα
γιὰ Σχολὴ τοῦ Πυθαγόρα
νόμιζε καὶ σὺ τὸ τρίτο,
κι' εἰς αὐτὸ μηδεὶς εἰσίστω.

Π.— Ψιθυρισμοὺς ἀκούω... δὲν εἶμαι στὰ σωστά μου...
μιλοῦν αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι,
καὶ κᾶτι Καπουκίνοι
πολὺ μυστηριώδεις περνοῦν ἀπὸ μ' προστά μου,

κι' ὅλους τριτοκομμίτας, κυμένους, τοὺς θαρρῶ
καὶ χάσκω κι' ἀπορῶ.

Μυστήριον μεγάλο... τρέχουν πολλοὶ φρενήρεις,
ζητοῦν νὰ μάθουν νέκ τῶν δρόμων ἀγελατοί...
νὰ κάποιος... τὸν σκεπάζει μαῦρος χιτῶν ποδήρης...
τίς σύ; τοῦ λέω, λέγε... τριτοκομμίτης λέει.

Παραίτησε τὴν μουγγα
καὶ κάνε μου τὴ χάρι
νὰ πῆς ἢ νέκ στρουγγα
σὰν τί καπνὸ φουμάρει.

Μὲ τοῦτον τὸν χιτῶνα καθόλου δὲν γνωρίζεις,
γιὰ πές μου ποῦ ξουρίζεις;
γιὰ πές μου ποῦ κουρεύεις;
κι' ὡς τρίτος κοκορεύεις;

Κι' αὐτὸς μὲ τὴν παλάμη,
μυστηριώδη βλάμη,
τὸ στόμα μου σφαλᾷ,
καὶ λέει σιγαλά:

Ἀρχὰς μόνο θὰ πρεσβεύῃ
κι' ἐπαξίως θὰ βραβεύῃ,
ὅσους ὅμως ἀνταξιῶς δὲν τοὺς θεωρεῖ βραβεῖου
θὰ τοὺς ἔχῃ διὰ βίου.

Τοῦ κυρίου Θεοτόκη πόλεμον δὲν θὰ κηρύξῃ,
μόνο δόντια θὰ τοῦ τριέξῃ
κι' ἂν μ' μπορέσῃ θὰ τὸν ρίξῃ.

Μὲ τὸ μέτρο θὰ λιμάρῃ
καὶ ρουσφέτια μὲ τὸ φτηνάρι
δὲν θὰ χύνη' στὸ λεφούσι.

Κι' ὁ τσοπάνης τοῦ ποιῆς εἶναι,
μαυροφόρε Καπουκίνε;...
κάποιος κύριος μὲ μουσι.

Ὅμως σὲ παρακαλῶ
γιὰ τοῦ κράτους τὸ καλὸ
λέξι σὲ κανέν' ἀκόμα
νὰ μὴν πῆς γι' αὐτὸ τὸ κόμμα.

Σὺ ποιὸς εἶσαι, νταγλαρᾷ,
ποῦλθες τέτοια νὰ μοῦ πῆς;...
εἶμαι νέκ σιδηρᾷ
μυστηρίου προσωπίς.

Τότε μὲ τὸ χεῖρ τὸν
τοῦ σηκῶν τὸν χιτῶνα
γιὰ νὰ δῶ ποιὸς εἶναι τοῦτος, πλὴν μὲ τόνον τραγικόν
μοῦ φωνάζει: φύγε φύγε,
τὸν χιτῶνα μου μὴ θίγῃς,
τοῦ χιτῶνος γὰρ ἀρτέντος, ἔλατο τὸ μυστικόν.

Ἐτσι τραγικὰ μιλεῖ,
φίλτατέ μου Φασουλῆ,
κι' ἔφυγε κατεσπασμένος
κι' ἐμὲν ἀπασβολωμένος.

Φ.— Ποῖον τάχατε νὰ κρύβῃ χιτῶν μαῦρος καὶ ποδήρης;
μοῦ γανόνει τὸ κεφάλι,
ὅμως ἔλα τώρα πάλι,
Περικλέτο, νὰ μὲ δείρῃς.